

OLEN KATSELLUT MONESTI.

Olen katsellut monesti,
tuhannasti tuumiskellut,
tuota touhua totista,
politiikan rustaamista.

Miehet vahvat ja vakavat,
naiset kiltit, kunnolliset,
silloin muuttuvat mukavat,
huutaviksi huppanoiksi.

Haukkua pitää toveri,
jopa joskus haistatella,
että kunnolla korea
oma kilpi hohteleisi.

Iskun saatuaan sopivan,
moni maksaa viipymättä,
iskee palleaan surutta,
oman suoran sujauttaapi.

Tämän konstailun komean,
töllö tuopi huoneisiimme,
näämme näytöksen näpäkän,
komedian kummallisen.

Kunhan sulkeutuu kamerat
ääniaallot katkeavat,
sali tyhjäksi menevi,

on edustajat kahvilassa.

Siellä naurellen sanovat,
tunnustukset tuttavalle:
- Täytyi pikkuisen sanoa,
älytellä äänestäjä,
että huomaapi mokoma,
puolustetaan puoluetta,
ollaan aatteessa tukeva,
vaikuttaja vastuullinen.
Näinpä vastakin haluan,
paikan täältä itselleni,
herrahississä pelailen
palkintotoimen itselleni.
Onpa huoleton tuleva,
turvattuna huomispäivä!
Peli tolkusti takaapi
kannattajat kiistattomat.

Siinä istuvat kaverit,
ystävinä juttelevat,
äskettä mollasi mokomat,
kovin toinen toisiansa,
nyt on ystävät ylimmät,
sama sointi naurussansa.
On vain näytelmää pelattu
kameroitten katsoessa.